

Til lovforslag nr. L 252. Betænkning afgivet af kommunaludvalget den 19. august 1987

Betænkning

over

Forslag til lov om fastsættelse af vilkår for speciallægehjælp m.v. efter lov om offentlig sygesikring

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til indenrigsministeren, som denne har besvaret dels skriftligt, dels i samråd.

Udvalget har endvidere modtaget skriftlige og mundtlige henvendelser fra:

Foreningen af Speciallæger og

Sygesikringens Forhandlingsudvalg.

Udvalget konstaterer, at der med gennemførelsen af lovforslaget ikke er lagt hindringer for en overførsel af opgaver fra sygehusvæsenet til speciallægepraksis. I fastlæggelsen af den økonomiske ramme for speciallægepraksis i de kommende år er det således klart præciseret, at udgiftsrammen kan korrigeres for udgifter som følge af en tilførsel af nye opgaver.

Udvalget ønsker endvidere at fremhæve, at der efter lovforslaget fortsat vil være mulighed for, at overenskomtparterne kan forhandle om indpasning af nye ydelser og modernisering af ydelsesstrukturen i speciallægepraksis. Der er således sikret mulighed for en fortsat udvikling af området i det omfang, de sundhedsfaglige og økonomiske forudsætninger herfor er til stede.

Herefter indstiller *udvalget* lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) kan støtte lovforslaget, selv om det efter mindretallets opfattelse ikke løser de grundlæggende problemer i hele ydelsessystemet. Det er Socialistisk Folkepartis opfattelse, at ethvert privat profitmotiv

burde fjernes fra sundhedsområdet. Som systemet i dag er indrettet for bl.a. speciallægerne, svarer det til, at folketingsmedlemmer fik diverse honorarer alt efter, hvor mange gange de trykkede på knappen i folketings salen, stillede spørgsmål til ministre, spørgsmål gennem udvalg m.v. Enhver kan forestille sig, hvilke konsekvenser det ville have. Som det sker i forbindelse med speciallægerne, kunne man så forestille sig et loft over realvæksten for folketingsmedlemmers hyre, som i givet fald skulle forhandles mellem Folketingets partier og andre interesserede parter. Det ville der kunne bruges en del tid på, og der ville uvægerligt gå kuk i det. Men det er et sådant system, der indtil videre er accepteret for bl.a. speciallægerne.

Efter Socialistisk Folkepartis opfattelse kan problemerne kun reelt løses ved, at de stort set private erhvervsdrivende som alment praktiserende læger, speciallæger, tandlæger m.v. bliver offentligt ansatte under en eller anden form.

Den borgerlige regering har ikke været interesseret i at standse speciallægekonflikten, men blev i sidste øjeblik tvunget til det. Den manglende interesse skyldes efter SFs opfattelse, at man kunne bruge konflikten til at liste brugerbetaling ind ad bagdøren. Det er naturligvis helt uacceptabelt. Med lovforslaget er regeringen foreløbig blevet forhindret i at bruge denne metode. Og det er fint.

I øvrigt betragter SF ikke aftalen mellem Sygesikringen og speciallægerne som en del af arbejdsmarkedets overenskomsts system. Det er alene en aftale mellem nogle private erhvervsdrivende og det offentlige om regule-